

»... vi skal se Ham, som Han er« (1. Johs. 3,2)

Læren

Jøderne undrede sig over Jesus og sagde: »Hvordan har han fået den skriftkundskab, da han ikke er lærd« (Johs. 7,15).

De undrede sig – men undren er ligesom beundring ofte en hindring for troen. De sagde: »Hvordan...« – og det siger mennesker ofte, når de møder Jesus. *Nikodemus* sagde: »Hvordan...« – *den samaritanske kvinde* sagde også: »hvordan...« (Johs. 3,9 og 4,9), og det gjorde og gør mange andre.

Men så talte de om hans *skriftkundskab* – og dermed afslørede de sig selv – de havde intet fattet af, hvad han sagde!

Hvem kan finde på at kalde Jesus en skriftlærd uden de, der ikke kender ham! Herren er ikke teolog – han er ikke skriftlærd – han er ikke lidt mere eller meget mere skriftkyndig end andre – han er *Guds ord!*

Det ligger indenfor vore muligheder at blive skriftlærde – men Jesus befinder sig ikke indenfor menneskelige muligheder – Han kommer med det, som ligger udenfor vore muligheder, og han er det, som ligger udenfor vore muligheder, thi han er *Ordet, der blev kød!*

Skriftlærd

Vi møder mange skriftlærde i Det nye Testamente. De mest sympatiske er *Nikodemus* og *den rige unge mand* – de mest usympatiske er *ypperstepræsterne* og *Saul fra Tarsus*. Men der var mange mangler ved dem alle. Den første og grundlæggende mangel var (og er), at der bestod et misforhold i deres liv imellem, hvad de mente at vide, og hvad de selv var – altså et misforhold imellem deres kundskab og deres liv. De var ikke, hvad de vidste, Skriften sagde om livet.

En anden mangel var, at de helt misforstod Guds lære. De mente, at Gud igennem sit ord underviser os, og at vi lidt efter lidt begriber, hvad han lærer os, og dermed tilegner os det. De mente altså, at der imellem Gud som lærer og os som elever består et tilsvarende forhold som imellem en skolelærer og hans elever. De troede, at Guds lære var noget, man kunne begribe, hvis man satte sig grundigt ind i den!

Denne misforståelse deler de med mange kristne. Det er en udpræget opfattelse, at man kan lære de guddommelige sandheder, hvis man bliver undervist i dem. Derfor foranstalter kristenheden en mængde kursus i vore dage – *sjælevinderkursus* – *kursus i menighedsvækst* – *kursus for åndeligt lederskab* – *evangelisa-*

tionskursus – *ægteskabskursus* – m.v. Tanken er, at når man har gennemgået et sådant kursus, har man lært at vinde sjæle, at opbygge en menighed, at være en leder, at evangelisere, ja, man har endog lært at blive lykkelig i sit ægteskab – hvor herligt!!

Enhver, der arrangerer et sådant kursus, og enhver, som deltager i det, risikerer at fare vild. Når man gør Gud og hans veje *forståelige*, berøver man Ham og hans veje det guddommelige. Gud forbliver altid højt over vore tanker og kan aldrig begribes eller læres. Det samme gælder hans veje, d.v.s. den måde, Han går til værks på.

Helligånden deltager aldrig i noget kursus, der giver deltagerne en kundskab om Gud, som gør dem mere afhængige af, hvad de har lært, end af Ham.

Det er farligt for ethvert menneske at vide så meget, at han ikke stund for stund må se op til Herren for at lade sig lede af Ham.

Min lære

Da Jesus hørte, hvad de sagde om ham, svarede han: »Min lære er ikke min, men hans, som sendte mig« (Johs. 7,16).

Der er en tilsyneladende modsigelse i hans ord, thi han siger både, at læren er hans, og at den ikke er hans.

Er læren hans? Ja, det er den sandelig, thi han er eet med den. I denne lærers liv er der ikke nogen uoverensstemmelse imellem hans viden og hans væren. Han er, hvad han siger.

Og dog siger han, at »min lære ikke er min egen, men hans, som sendte mig«. Han lader os dermed forstå, at han siger kun, hvad han hører Faderen sige, og gør kun, hvad han ser Faderen gøre. Han underviser med andre ord ikke, som var han specialist i sjælevinding, menighedsvækst, evangelisation, ægteskabelige forhold eller noget andet, thi han er kun »specialist« i een ting: *hvert øjeblik at gøre Faderens vilje*.

Derfor kan du aldrig få et skema af ham om, hvordan du skal gå til værks, når du vil vinde mennesker. Du kan aldrig hos ham få en oversigt over, hvordan du opbygger en menighed. Han giver dig ikke nogen opskrift på nogen ting.

Hvordan kan jeg da tilegne mig hans lære?

Hvordan?

Svaret er: »Vil nogen *gøre hans vilje*, skal han *erfare*, om læren er fra Gud...« (vers

17).

Lad os tage et eksempel. Hvordan vil du lære at vinde mennesker? Jesu svar er: »Følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere« (Matt. 4,19). Sådant er hans lære! Den giver dig ikke tid til noget sjælevinderkursus, thi du må følge Jesus *i dag* – og mon han er til kursus? Du skal ikke lære at »skabe kontakt« – du skal heller ikke lære, hvordan man deler traktater ud – du skal heller ikke lære, hvordan man besvarer menneskers spørgsmål om Kains hustru – og du skal slet ikke lære drama og rock og mimen – du skal ikke lære, hvordan man udfordrer menighederne til evangelisation – du skal heller ikke lære, hvordan man leder et bedemøde – du skal derimod *følge Jesus* – det er alt!

Gør du det, da erfarer du noget, som ikke kan beskrives, før man har erfaret det – da oplever du, hvilken lærer han er, thi han lærer dig ikke noget, som du så kan, men han lader dig erfare inde i hjertet, at hans lære er guddommelig – thi tænk, han gør dig til menneskefisker – men han giver dig ikke en lære om menneskefiskeri, som du ligesom de skriftlærde behersker – tværtimod gør han dig stadig mere og mere *afhængig af Ham*, så du ikke viger fra Ham, men følger ham dag for dag! Du siger aldrig: »Ih, nu kan jeg vinde mennesker!« men du tilbeder ham i dybet af dit hjerte og siger: »Tænk, at jeg får lov til at følge dig – drag mig efter dig, min Herre og min Frelser!«

Et andet eksempel: Du vil gerne bære frugt for Ham. Hvordan er læren herom? Jesu svar er: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvis hvedekornet ikke lægges i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det megen frugt« (Johs. 12,24). Du kan straks høre, at det kan du ikke lære på noget kursus. Der er, så vidt jeg ved, da heller ikke endnu arrangeret noget hvedekornslovskursus – men det kommer nok! Men siger du i din åndelige fattigdom til ham, der er din lærer: »Min Frelser, før mig ad din vej, og giv mig nåde til ikke at elske mit liv i denne verden!« da er din lærer så nådig og så mægtig, at han selv ved sin Ånd udvirker, hvad han lærer dig – thi hans lære er ikke en menneskelig lære, *den er Ånd og den er Liv!*

Og hvad med ægteskabskursus? Vi må se til, at vi ikke gør os selv komiske – thi du vil dog ikke påstå, at du kan lære at *elske, som Kristus elskede menigheden* ved noget kursus (Efes. 5,25)! Skynd dig derimod hen til din Frelser, ydmyg dig for

Ham og for din hustru – råb til Ham om den kærlighed, som kun Han kan skænke dig – og du skal erfare, at hans lære om ægteskabet er fra Gud, thi den er Ånd og Liv og Kraft!

Jesus er ikke mere skriftlærd end de skriftkloge. Han er slet ikke sammenlignelig med dem – de er af jorden, men Han er ovenfra – Hans lære er heller ikke sammenlignelig med deres – deres er muligvis rigtig – Hans er Ånd og Liv – han underviser slet ikke som de – Han er Guds Ord, der *skaber, hvad det udsiger* – Han forbliver JEG ER og lader sig aldrig trække ned til at blive et emne, mennesker kan undervise andre i!

I dag!

Går man til kursus, da må man vente, til det pågældende kursus er forbi – og først da kan man gøre op, om man (som folk plejer at sige) har fået udbytte af det. Men sådan underviser Jesus ikke. Han giver dig *i dag* alt, hvad du behøver for at gøre fyldest *i dag*. Han ved, hvilke mennesker du møder *i dag* – han kender også dig og ved, hvad du behøver – han ved, hvad han vil bruge dig til *i dag!* Derfor taler han *i dag* sådan til dig gennem sit ord, at »som din dag er, således er også din kraft« og visdom og glæde og kærlighed!

Han underviser med henblik på *i dag!* *I dag* er det nemlig frelsens dag, og *nu* er det en nåderig stund. Du skal ikke bekymre dig for dagen i morgen – du skal ikke tænke på, hvordan du kan evangelisere i morgen eller i overmorgen eller i Afrika eller – nej, du skal følge Ham *i dag*, så gør han dig til en menneskefisker – og så er du med til at vinde mennesker, også om du ikke selv kan se det.

Jesus underviser os på den måde, at han giver os, hvad han siger. Hans ord er aldrig et foredrag eller en forelæsning i bibelske sandheder og bibelske fremgangsmåder. Han går ikke som alle andre lærere ud fra, at vi i os selv har forudsætninger for at begribe og tilegne os hans lære. Den er jo ovenfra, det er Faderens lære. Derfor taler han til os med guddommelig myndighed og skænker enhver, der ydmyger sig under Ham, hvad Han taler om.

Han forvandler os, idet han underviser os. Ingen, der lader sig belære af Ham, forbliver den samme og fastholder den samme position. Han gør os ikke »kloge«, men han gør os »viise«, hvis vi giver ham lov dertil, og vor visdom består i een eneste ting: altid at adlyde ham med glæde, også i tab, tilbagegang, ja død!

Al anden undervisning går ud på, at vi bliver så kloge, at vi kan bevare livet, klare os godt i vanskeligheder og ikke komme i nød – hans undervisning lærer os, at saligheden består i hellere at give end at tage, og at lydigheden er vejen til evigheds umistelige skatte! Vi ser i Kristi kors hans herlighed og finder, at *hans* vej også er *vor*. Men det lærer man kun skridt for skridt, dag for dag – thi lydighed er ikke et alment begreb, som specialister kan docere i – du ved selv, at lydighed består i, at du gør Guds vilje netop der, hvor du nu er!

Denne guddommelige lære kommer vi aldrig til at beherske eller bemestre. Den bliver ikke overgivet til os, således som alle andre lærdomme bliver det – men vi bliver overgivet til den (Rom. 6,17). Den forbliver altså Herre – vi forbliver disciple, lærlinge!

Tro mig!

Til den samaritanske kvinde sagde Herren: »Tro mig« (Johs. 4,21). Det er betagende at lytte til disse to ord af Herrens mund, thi de er *Ånd og Liv*.

Når et menneske siger: »Tro mig,« er det alt andet end betagende, thi dermed tilkendegiver han jo, at det, han nu vil sige, undtagelsesvis er troværdigt.

Men når Han, i hvis mund der aldrig blev fundet svig, Han, der er Sandheden, siger: »Tro mig!« da tilintetgør de to ord tvivlen og skaber i stedet for troen.

Med de to ord skænker han kvinden det altafgørende i tilværelsen: *troen på Ham!*

»Tro på Gud og tro på mig,« sagde Han senere (Johs. 14,1). De ord er lige så levende i dag, som da de blev sagt. Og de har samme tros-skabende kraft i enhver,

som hører dem.

Han gav ikke kvinden forskellige grunde til, at hun burde tro Ham. Han sagde ikke »For det første er jeg troværdig – for det andet kan jeg hjælpe dig – for det tredje kan du ikke klare fremtiden uden mig – for det fjerde bliver du lykkelig, hvis du tror mig – for det femte...«

Hvis han havde talt sådan, havde han berøvet sig selv den guddommelige myndighed og troen dens guddommelige kraft. Da havde han forsøgt med overtalende ord at argumentere for troen – og da havde han bragt sig selv og troen ned på det niveau, hvor hun befandt sig, og da kunne hun jo komme med sine modargumenter og sine grunde til alligevel ikke at tro. Hun havde måske sagt: »Jeg skal tænke nærmere over det!«

Forkyndelse

Som Herren underviste, således bør også vi undervise – som Han forkyndte, således bør også vi forkynde.

Vi bør derfor som Han aldrig gå ud fra, at menneskene har forudsætninger for at begribe hans ord. Vi bør heller aldrig blot sige det rigtige og bibelske – vi bør kun sige det, hvis vi kan sige det som Ånd og Liv, altså som en *nyskabende kraft*.

Men skal vi tale som hans ord, der altid er Ånd og er Liv, da må vi som Han kun sige, hvad Faderen ønsker sagt. Vor afhængighed af Gud er total.

Dette åbenbares i apostelen *Paulus'* liv og gerning. Han talte ikke af sig selv, skønt han kendte Skrifterne som kun få. Han fremtrådte ikke som en skriftlærd, der beherskede de bibelske sandheder. Han var ikke docent – han var et vidne.

Derfor talte han »ud af et rent sind, ja ud af Gud, i Kristus, for Guds åsyn« (2. Kor. 2,17).

Her er ingen professionalisme – ingen veltalenhed – ingen selvsikkerhed – ingen åndelig overlegenhed – her er frygt og megen bæven – her er kraftesløshed – ja, og her åbenbares Ordet netop som Ånd og Liv og Kraft, så sandt Guds kraft fuldkommes i vor svaghed.

Det kan ikke læres på noget prædikantkursus.

Og dog kan det læres – nemlig *på efterfølgelsens vej*, hvor Han blevet større og større, vi mindre og mindre.

Jeg, der har nedfældet disse bemærkninger, kan ikke andet end anmode om megen forbøn, thi jeg har så meget, så meget at lære – lære *af Ham!*

Troen kommer aldrig fra mennesket som et resultat af dets overvejelser for eller imod. Den tro, som Gud regner for tro, kommer fra Ham igennem det troens ord, Han altid taler.

Da Jesus sagde: »Tro mig!« til hende, var den Ånd virksom, som blæser liv i døde ben.

Han, der sagde disse to ord, var selv Ordet, ved hvilket alt er blevet til. De to ord var derfor ikke en formaning til at tro eller en opfordring dertil, thi det var *nyskabende* ord. Han talte, og det skete; Han bød, og det stod der (Salme 33,9).

Han holdt ikke nogen forelæsning om troen og dens virkninger, thi Han er Gud.

Derfor sagde han også: »Tro mig, *kvinde*« til hende – og det er endnu mere betagende. Hun havde forspildt al sand og

ren kvindelighed, thi hun havde haft fem mænd, og han, som hun nu havde, var ikke hendes mand. Men nu tiltalte Han hende: »Kvinde!« og dermed genoprettede han hende til at være, hvad Gud bestemte, da han skabte dem som mand og *kvinde*.

Således tiltalte han også synderinden, der var grebet i hor på fersk gerning: »Kvinde! hvor er de andre? Var der ingen, som fordømte dig« (Johs. 8,10), thi også denne synderinde frelste og genoprettede Han, så også hun blev, hvad hun burde være.

Han tiltalte altså frelste synderinder *på samme måde som sin moder, Maria*: »Kvinde« (Johs. 2,4 og 19,26). Thi Han skænker dem med sit mægtige, nyskabende ord den fulde genoprettelse!

»Tro mig, kvinde!« Aldrig havde

nogen talt sådan til hende, og aldrig havde hun mødt nogen, hvis ord trængte ind i hendes samvittighed med en sådan kraft, at det både bøjede hende i støvet og genoprejste hende til et helt nyt liv.

Med disse tre guddommelige ord rakte Han hende alt det, hun forlængst havde opgivet som uopnåeligt. Hun vidste jo med sig selv, at hun var sunket ned i en bundløs grav, som hun aldrig kunne komme op af. Hun var syndens træl, indspundet i dens net med tusinde bånd og lænker. Men nu talte han og gjorde alt nyt. Det guddommelige lys fortrængte hendes sjæls mørke. Han gav hende et håb. Han sagde: »Kvinde« – og nu fik hun den Gud-givne stille overbevisning om, at alt, hvad hun havde tabt, atter var blevet givet hende tilbage.

Ordet »kvinde« betyder i hans mund: »Du *rene* – du *ydmige* – du *smukke* – du *tjenstvillige* – du *ædle!*« Og alt det gjorde Han hende til i kraft af den tro på Ham, som han skænkede hende og vakte i hende.

Han havde bragt hendes synd for dagen, ikke for at bringe skændsel over hende, men for at frelse hende. Derfor sagde han: »Tro mig, kvinde!«

Nu var hun ikke mere bundet til sin fortid, men fri af den, fri til at være en kvinde efter Herrens vilje og mening. Således gjorde han alting nyt i hendes liv.

Nu var hun ved Guds nåde det, hun skulle være. Og først når et menneske er det, kender det friheden.